

Kys det nu, det satans liv!

LISE JØRGENSEN ©

Prolog

FARMORS værelse. Måske kan værelset markeres med et stort, ægte tæppe? Der skal være en mindre lænestol, en seng, puder, tæpper, en masse kasser af forskellige størrelser, standerlamper. Der skal være forskellige fotografier/ fotostater rundt om i rummet, portrætter, måske historiske fotografier, udklip fra aviser? Der skal også være en Boom Blaster eller anden ghettablaster. I begyndelsen af stykke befinder den sig stadig i den papkasse den er købt i.

KASPER: (Til publikum) Det er ved at være længe siden min farmor døde. Det der det er min farmor. Sådan som jeg husker hende.

KASPER kigger på farmor, der forbereder sig på at gå i seng.

KASPER: På hendes fødselsdag tager jeg altid hjem til min far. Så snakker vi lidt om hende, ser på billeder. Billeder fra den gang min far var lille - af ham, og farmor og af farfar. Og også af mig.

Da jeg var barn var der mange år, hvor jeg ikke måtte se min farmor. Det var trist. Men så en dag tænkte jeg: Det skal være løgn. Det skal simpelthen være løgn! Og så tog jeg hjem til hende.

Det var dengang jeg var 12 år.

1. SCENE

FARMOR i natkjole med morgenkåbe over tusser rundt i sit værelse, er ved at gøre klar til natten, hun slukker lamper, ordner de ophængte fotos eller hvad der nu kommer til at kunne ordnes i

scenografien. FARMOR er gået hen til et fotografi af en gammel mand.

FARMOR: God nat min skat.

FARMOR går videre hen til et andet fotografi af en dreng, hun stryger knægten over kinden. Så går hun i seng, arrangerer sig med puder og tæpper. Hun kan ikke falde i søvn, står op igen, finder sin iPhone frem, på med læsebrillen, hun trykker rutineret et musiknummer frem. Led Zeppelin 'Stairway To Heaven'. Hun sidder med telefonen ved øret, nyder musikken. Musikken er ikke høj nok, så hun rejser sig, går hen til Boom Blaster kassen, tager manualen, bladrer i den, får med besvær bakset afspilleren ud af kassen, sætter iPhonen i docken, forsøger at få musikken frem. Der sker ingenting, hun finder fjernbetjeningen. Der sker stadig ikke noget. Hun opgiver, lægger manualen tilbage. Så er der pludselig hul igennem, Led Zeppelin for fuld udblæsning, FARMOR får et chok, forsøger at skrue ned. Så lyder der pludselig uddrag af TV2's 'Kys det nu, det satans liv', FARMOR forsøger igen at skrue ned, til sidst hiver hun stikket ud. Der bliver helt stille. Hun skynder sig væk fra Boom Blasteren, henter fotografiet af den gamle mand, går hen til lænestolen, sætter sig med fotografiet i favnen, falder endelig i søvn.

KASPER med hættetrøje, cowboybukser, en kæmpe kuffert og en guitarkasse i hånden lister ind. Han ser FARMOR, ser at hun sover. Han lister nærmere, ser nysgerrigt på hende og fotografiet i hendes favn, ser på kassen med Boom Blasteren. Han lister videre rundt i værelset, ser på fotografierne. For at kunne se dem bedre tænder han lyset i sin mobil. FARMOR vågner, KASPER opdager det ikke. FARMOR tror først, at KASPER er en tyv. Hun rejser sig forsigtigt, lister hen og tager en lampe. KASPER er nu nået hen til et stort fotografi af en mand omkring de 20 med 80'er hår. Han

*ser grå og ualmindelig kedelig ud i sin hvide skjorte og slips.
KASPER vender vredt fotografiet om.*

FARMOR: Kan du så se at komme ud! *(Hun slår KASPER med lampen)*

KASPER: Undskyld.

FARMOR: Sådan en tyv! Ud sagde jeg! *(Hun slår ud efter ham igen)*

KASPER: Farmor, hold op!

FARMOR: Du skal ikke farmor'e mig!

KASPER: Det er Kasper! Kasper, dit barnebarn!

FARMOR: Sludder og vrøvl! Min Kasper er ikke højere end sådan her!
(Hun indikerer en lav højde med hånden)

KASPER: Det er jeg da. Se selv. Jeg er bare blevet større. *(Han finder et fotografi af sig selv i værelset, holder det op ved siden af sit ansigt)* Se selv. Det er mig.

FARMOR ser på fotografiet, på guitaren og på KASPER.

FARMOR: Kasper?

KASPER: Ja.

FARMOR: Er du sikker?

KASPER: Ja da. Hej farmor.

FARMOR: Kasper?

KASPER: Ja.

FARMOR: Kasper, Kasper, Kasper. Med guitar og det hele. *(Hun stormer over til ham, krammer ham)* Min lille Kasper.

KASPER: Lille og lille?

FARMOR: Hvor er du blevet stor. Men du er jo helt våd.

KASPER: Det er ikke noget.

FARMOR: Vådt er vådt. Af med den trøje.

KASPER: Det gør ikke noget.

FARMOR: Du kan ikke gå sådan rundt, så, af med den, jeg finder noget andet. *(Hun går hen til opbevaringskasserne)*

KASPER: *(I T-shirt)* Det er fint nok sådan her.

FARMOR: *(Mumler for sig selv)* Lad mig se... Jeg tror... Det kan være... *(Kommer tilbage med forskellige kvindecardigans og trøjer)*

KASPER: Jeg fryser altså ikke.

FARMOR: Det gør du vel nok. Se der! Gåsehud. Gåsehud over det hele.

KASPER: Men behøver jeg?

FARMOR: Så. Prøv nu.

FARMOR får en blomstret cardigan på KASPER.

FARMOR: Den passer da meget godt. Eller...? Du vil måske hellere ha' en af farfars trøjer?

KASPER: Ja tak!

FARMOR: Jeg ser, hvad jeg har. *(Hun roder videre i kasserne, finder en hønsestriks-trøje fra 70'erne frem)* Se lige hvad jeg fandt!

KASPER: Den der?

FARMOR: Jeg har selv strikket den for mange år siden.

KASPER får trøjen på.

FARMOR: Den klær' dig!

KASPER: Jeg ved ikke...?

FARMOR: Kasper min skat. Tænk at du er her. Hvor er din far og mor ?

KASPER: De er ikke med.

FARMOR: Er du taget hele den lange vej alene så sent om aftenen? Bare for at besøge mig.

KASPER: Jaaa, det kan man godt sige.

FARMOR: Hvor er du en modig dreng.

KASPER: Ja, det er jeg og jeg... Jeg har bestemt at... I morgen vil jeg... Det er bare fordi...

FARMOR: Hvad?

KASPER: Jeg er løbet fucking hjemmefra.

FARMOR: Nåhja, det måtte jo komme. Fortæl mig det hele.

KASPER: Det er fordi min far...

FARMOR: Om dig selv.

KASPER: Alting?

FARMOR: Ja, siden sidst.

KASPER: Nå? Det er meget. Hvad vil du gerne vide?

FARMOR: Alting.

KASPER: Okay. Jeg går i skole.

FARMOR: Mmmmm.

KASPER: Og spiller klassisk guitar, men det ved du godt ikk?

FARMOR: Det gør jeg. De sidste år har din mor sendt både fotografier og alt muligt. Hvad laver du mere?

KASPER: Jeg spiller fodbold om tirsdagen og nogen gange også om torsdagen.

FARMOR: Nåda.

KASPER: Det er sjovt, og jeg kan også godt li' matematik, og så laver jeg mad, når far ikke er hjemme.

FARMOR: Hvad med alt det andet?

KASPER: Hvad for noget?

FARMOR: Det.

KASPER: Nåh det.

FARMOR: Ja tak.

KASPER: Jeg stjal 15 poser vingummi på tanken, da jeg var 9, der var en gammel mand der opdagede det, han slog mig med sin stok, så jeg tabte alle poserne. Jeg brændte 47 myrer med et forstørrelsesglas, og smed naboens kat ud fra altanen uden at der skete noget med den.

FARMOR: Ja?

KASPER: Min bedste ven og mig vi sidder nogen gange i det store træ uden for pigernes omklædningsrum, når de går i bad.

FARMOR: Jeg synes jo nok der manglede noget.

KASPER: Du må ikke sige det til far.

FARMOR: Det kunne jeg aldrig drømme om.

KASPER: Jeg vil ikke se ham mere!

FARMOR: Han kan godt være lidt streng.

Kasper: Lidt?

FARMOR: Ved han du er her?

KASPER: Nej.

FARMOR: Hvad med din mor?

KASPER: Hun er ikke hjemme.

FARMOR: Vi må ringe til ham.

KASPER: Det gør jeg ikke!

FARMOR: Kasper, han skal vide, hvor du er.

KASPER: Jeg vil ikke tale med ham.

FARMOR: Hvis du ikke ringer til ham, så gør jeg.

KASPER: Hvorfor vil du gerne ha' at vi ringer til ham, når I er uvenner?

FARMOR: Uvenner? Uvenner, det er vi vel ikke.

KASPER: Jo I er. Det siger han.

FARMOR: Vi taler godt nok ikke sammen, men uvenner ligefrem, vi ser nok bare forskelligt på tingene. Hvis bare jeg kunne finde min mobiltelefon.

KASPER: Så forskelligt at I aldrig ses. Og han vil jo heller ikke ha' at vi ser hinanden. Hvis vi ringer nu, så kommer han og henter mig, og jeg er jo lige kommet.

FARMOR: Ja. Jo. Det er selvfølgelig rigtigt.

(Pause) Ved du hvad, nu tror jeg, jeg ved, hvad vi gør.

KASPER: Ja?

FARMOR: Vi tager os lige en lille kop kaffe, så tænker man så godt, og så finder vi ud af, hvordan vi gør med din far bagefter. Hvad siger du til det? Kunne du drikke en god kop kaffe Kasper?

KASPER: Børn må ikke drikke kaffe.

FARMOR: Må de ikke? Nå? Nej, det må de vel ikke. Minsandten, nu kan jeg huske det. Jeg har jo heller ikke mere kaffe. Jeg skulle ha' skrevet det ned i eftermiddags, jeg sagde det også til farfar, men så kom jeg fra det igen, og så ... *(Boom Blasteren begynder at spille 'Kys det nu, det satans liv')*

FARMOR: Åh nej! Åh nej.

KASPER: Hvad sker der farmor?

FARMOR: Tror du, du kan få den til at makke ret?

KASPER: Det ved jeg ikke... Jeg kan prøve.

FARMOR: Det er mest, når jeg snakker med farfar *(hvisker)*

KASPER: Men farfar er jo død.

FARMOR: Derfor kan man da godt tale sammen. *(Hun peger hen mod Boom Blasteren)*

FARMOR: Jeg har købt den på nettet. Jeg må ha' trykket forkert. På billedet var den ikke større end sådan her. *(Hun markerer en meget mindre størrelse med hænderne)*

KASPER: Den er flot.

FARMOR: Synes du?

KASPER: Ja, den er vildt sej.

FARMOR: Det er for at kunne høre musik. Jeg har også noget af det du spiller.

KASPER: Har du?

FARMOR: På min mobiltelefon.

KASPER: Har du en iPhone?

FARMOR: Ja ja. *(Hun finder sin iPhone frem)*

KASPER: En iPhone?

FARMOR: Jeg har været på kursus. På biblioteket. iPhone for begyndere, iPhone for letøvede, iPhone for viderekomne. Der var en fra kommunen, der lærte mig det, han var vældig sød. Ved du, at farfar og jeg tit snakkede om, hvor dejligt det ville være, hvis vi kunne høre dig spille? *(Hun finder et avisudklip frem, holder det op: "Musikskoleelev spillede Mozart-allegretto til forårskoncerten.")* Din mor sendte det.

KASPER: *(Han finder et gammelt, krøllet avisudklip frem fra lommen)*

FARMOR: Gud Jamen, det er jo Svend, det er jo farfar. Hvor har du fundet det?

KASPER: I en kasse i kælderen. Jeg viste det til far, men han ville ikke snakke om det. Han smed det bare i skraldespanden, det er derfor at det er sådan lidt... Spillede farfar virkelig trommer i det band?

FARMOR: Ja. The Spitfighters.

KASPER: Hvor vildt. Hvis farfar havde været her, så kunne vi ha' spillet sammen.

FARMOR: Åh ja, det ville ha' været... Farfar og dig.

KASPER: Nu er det kun mig, der er her.

FARMOR: Ja. Vil du spille for mig Kasper?

KASPER: Det vil jeg da godt. Hvad skal jeg spille?

FARMOR: Jeg vil gerne høre Mozart Allegrettoen. *(Hun holder avisartiklen med konkurrencen op)*

KASPER: Okay. *(Begynder at pakke sin guitar ud)*

FARMOR: Mozart er en af mine ynglings komponister. Jamen! Den er jo elektrisk. Jeg troede ikke din far ville ha', at du spiller elektrisk?

KASPER: Det vil han heller ikke. Jeg har lige købt den. I eftermiddag. På vej her hen, brugt. Jeg har selv sparet op. *(Han slår et par akkorder an)*

FARMOR: Det lyder ikke af meget.

KASPER: Jeg mangler forstærkning, men jeg havde ikke penge nok. Måske kan jeg bruge den der? *(Han peger på Boom Blasteren)* Må jeg prøve?

FARMOR: Ja, men pas på! *(Hvisker)* Den gør nogle mærkelige ting.

KASPER: *(Han plogger guitaren ind)* Det virker. Er du klar?

FARMOR: Det har jeg været længe.

Dybt koncentreret spiller KASPER starten af Rondo a la Turca, han koncentrerer sig, spiler hurtigere, og hyrtigere, begynder at lave fejl. Stopper.

KASPER: Arhhhhh!

FARMOR: Lille skat.

KASPER: Var Mozart også farfars ynglings komponist?

FARMOR: Nej, det kan man ikke sige. Din farfar brød sig ikke så meget om klassisk musik. Din farfar, han var mere til rock, musik for folket, som han kaldte det, men der er det her nummer, som vi begge to er så glade for. *(Nynner noget fra Stairway to heaven)*

KASPER: Kan I li' det?

FARMOR: Om vi kan.

KASPER: Det nummer kender jeg godt! Stairways to heaven, trapper lige op til farfar. Skal jeg så ikke spille det i stedet for, jeg var der jo heller ikke til hans begravelse?

FARMOR: Hvor er det en god ide Kasper.

KASPER spiller og synger, evt. kun uddrag. FARMOR nynner evt. med i begyndelsen.

There's a lady who's sure all that glitters is gold
And she's buying a stairway to heaven.
When she gets there she knows, if the stores are all closed
With a word she can get what she came for.
Ooh, ooh, and she's buying a stairway to heaven.

There's a sign on the wall but she wants to be sure
'Cause you know sometimes words have two meanings.
In a tree by the brook, there's a songbird who sings,
That there's still time to change the road you'r on.
And she's buying a stairway to heaven.

2. SCENE

KASPER: Farmor, er du ked af det?

FARMOR: Det er det smukkeste jeg nogensinde har hørt.

KASPER: Du græder jo!

FARMOR: Det er ikke noget, det er bare... Da din far var på din alder, I ligner hinanden, det er så længe siden jeg har set ham.. Vi bliver nødt til at ringe og fortælle ham, hvor du er.

KASPER: Nej! Det skal vi ikke.

FARMOR: Men Kasper.

KASPER: Nej. Vi venter til i morgen, Han sover jo alligevel nu.

FARMOR: Sover han? Allerede?

KASPER: Ja. Han går altid tidligt i seng. Kan vi ikke ringe, når han står op, så er der jo ingen skade sket?

FARMOR: Hvornår står din far op?

KASPER: halv 6

FARMOR: Stadigvæk?

KASPER: Ja. Hver morgen.

FARMOR: Så gør vi det. Vi stiller alarmen, og ringer så snart han vågner. *(Hun indstiller alarmen på iPhonen)*

KASPER: Han laver altid de samme ting. Dag efter dag. Det er som om, der ikke er noget, der må komme i uorden.

Han står op, laver gymnastik, stryger sin skjorte, spiser morgenmad, læser avis, børste tænder, ruller tandtråd ud, renser, kører på arbejde, sidder med sin regnemaskine, taster tal, taster, taster, kører hjem, laver mad, spiser, hører klassisk musik, ser

TV avisen, børster tænder, ruller tandtråd ud, renses, går i seng, i med ørepropper, på med sovemaske, det samme hver dag.

FARMOR: Det lyder godt nok som din far.

KASPER: Hvorfor er han sådan farmor?

FARMOR: Prøv lige at sige det igen.

KASPER: Hvad for noget?

FARMOR: Det far laver.

KASPER: Hvorfor?

FARMOR: Det er vigtigt at forstå.

KASPER: Ikke ham!

FARMOR: Prøv nu bare en gang mere.

KASPER: Han står op, laver gymnastik, stryger sin skjorte, spiser morgenmad, læser avis, børste tænder, ruller tandtråd ud, renses, kører på arbejde, sidder med sin regnemaskine, taster tal, taster, taster, kører hjem, laver mad, spiser, hører klassisk musik, ser TV avisen, børster tænder, ruller tandtråd ud, renses, går i seng, i med ørepropper, på med sovemaske, det samme hver dag.

Mens KASPER gentager hvordan fars dag forløber, mimer FARMOR det.

KASPER: Hvad laver du?

FARMOR: Det er en øvelse. Der kom sådan en sød dame og besøgte mig og min nabo. Ældre konsulent. Hun lærte os det. Hun sagde: "Hvis man ikke forstår familien, så kan man mime deres hverdag. Sætte sig i deres sted. Så kan man bedre forstå dem."

KASPER: Gjorde I så det?

FARMOR: Ja. Du skulle ha' set min nabo. Hun lavede hele sin datters hverdag. Det havde nær kostet hende livet. Al den stress. Du kan jo prøve. Med din fars liv.

KASPER: Nej tak. Jeg vil ikke ligne ham. Hvorfor er han blevet sådan farmor? Sur på alt og alle? Han vil ikke besøge dig, vi må ikke se hinanden, og vi kom ikke engang til farfars begravelse.

FARMOR: Din far og din farfar, de havde svært ved at blive enige. Når de talte sammen; det var som om de kun kunne råbe.

KASPER: Sådan er han stadig. Enten er han helt tavs og skuffet, eller også råber han, og han kan ikke fordrage rock. Hvorfor er han blevet sådan? Farmor, jeg kan slet ikke li' at være der hjemme mere.

3. SCENE

FARMOR: Det må ha' noget med musik at gøre. (*Hun peger hen mod Boom Blasteren*) Der er det her nummer. Kan du ikke få den her til at spille gennem den der? Jeg får vist brug for hjælp til den der.

KASPER hjælper FARMOR med iPhone og Boom Blasteren, en passende volumen. Under de følgende replikker hører man 'Night and day' med Kordt Sisters.

KASPER: Hvad er det?

FARMOR: Det er fortiden.

KASPER: Den lyder noget skrammet.

FARMOR: Det bli'r man med alderen. Det var i 40'erne... Det var mit første møde med musikken, musikken der kom til at betyde alt - især senere, da jeg mødte farfar. Det var fantastisk. Men krigen, det var en frygtelig tid. Hitler havde besat vores land. En dag kom de med kampvogne og fly.

KASPER: Nå, ja, 2. Verdenskrig.

FARMOR: Hitler ville bestemme det hele. Anstand schafft freiraume, råbte han. Nej, sagde vi. Vi vil bestemme selv. Det er vores land! Vi vil ikke ha' ein, twei, drei, fire. De skød i gaderne, der var mangel på mad. Jeg udspionerede dem, når de festede. De mæskede sig. Dansede og drak! Jeg var 8 år... 12, da krigen sluttede. Ligesom dig. Men musikken, den var skøn!

FARMOR: Kom Kasper, dans med mig.

KASPER: Njarr, det tror jeg ikke.

FARMOR: Det er ellers skønt. (*danser*) Musik kan bære én igennem de sværeste tider. Og Hitler var en svær tid. (*Hun laver Hitleroverskæg*) "Jeg vil have krig. Den totalen krig. Ødelæg fjenden mit alle metoden". "Nej, hr. Hitler. Vi vil ikke ødelægge nogen og vi vil ikke ødelægges. Nej". Men der var ikke nok der sagde nej. Hverken her eller i Tyskland. Så derfor kom der en forfærdelig krig med alt for mange døde. Men det forfærdelige varer heldigvis ikke ved. Kasper. Dong dong dong dong.

KASPER: Hva'?

FARMOR: "Her er London, BBC sender til Danmark." (*Ind imellem hun siger fredsbudskabet, knaser hun som en gammel radio*) Man måtte ikke sende radio i Danmark, for tyskerne, men der var nogen der lavede en hemmelig radio fra England. I Nat blev der kæmpet voldsomt i Københavns Gader, der hørtes endog Kanonskud." Schhh!

KASPER: Farmor, hvad snakker du om?

FARMOR: Schhh! Radiomanden var pludselig stille, men så: "I dette Øjeblik meddeles det, at Montgomery har oplyst, at de tyske tropper i Holland, Nordvesttyskland og i Danmark har overgivet sig. Her er London. Vi gentager: De tyske tropper i Holland, Nordvesttyskland og Danmark har overgivet sig." Krigen er slut Kasper. Danmark er et frit land. Det skal fejres!

KASPER: Men farmor, det er jo ikke nu.

FARMOR: Det er lige meget...

KASPER: Hvad har det med far at gøre?

FARMOR: Jeg ved det ikke helt Kasper. Men vi finder ud af det. Schhh!

4. SCENE

KASPER: Hvad?

FARMOR: Var der ikke nogen der bankede?

KASPER: Det tror jeg ikke.

FARMOR: Kom det fra den der? (*Hun peger på Boom Blasteren*)

KASPER: Jeg kan ikke høre noget.

FARMOR: Det er nok naboen, hun kan også godt li' at høre musik om natten, nogen gange så kommer hun på besøg.

KASPER: Så sent?

FARMOR: Ja. Og så har hun kaffe med. Hun laver sådan en god kop kaffe, du godeste! Hvad er jeg for en farmor? Jeg har slet ikke budt dig på kaffe.

KASPER: Det har du, men jeg drikker ikke kaffe.

FARMOR: Gør du ikke? Det var synd. Men det skal du ikke være ked af, jeg finder bare noget andet godt til dig. *(Hun går hen til opbevaringskasserne hiver alt muligt chokolade og slik frem, bærer en stor favnfuld tilbage til KASPER)* Værsgo min skat.

KASPER: Tak!

KASPER propper sig, FARMOR ser på.

KASPER: Jeg skulle vist ha' besøgt dig noget før.

FARMOR: Ja, det skulle du nemlig. Eller også skulle jeg ha' besøgt dig?

KASPER: Åh hvor klamt mand! Den her chokolade, den smager mærkeligt!

FARMOR: Det kan vist ikke passe. Det er en god chokolade, farfar og jeg købte den, da vi var i London.

KASPER: Hvornår var det?

FARMOR: Det var den gang rockmusikken kom til Danmark. Det var i 50'erne.

KASPER: I 50'erne? Det er 50 år siden. *(Kigger på chokoladen)* Er den så gammel?

FARMOR: 50'erne, det var en skøn tid. Det var den gang farfar og jeg mødte hinanden, al den nye musik, farfar elskede den nye musik. Det var hans et og alt. Har din far ikke fortalte dig det?

KASPER: Jo. På en måde. En dag, hvor jeg forsøgte at fortælle ham, hvor seriøst det kan være med elektrisk guitar, så råbte han: *(Råber som far)* Hvis du ikke passer på, så bliver du lige som farmor og farfar! Så bliver du forgabt i ingenting!

FARMOR: Råbte han det?

KASPER: Ja. Jeg må kun spille klassisk musik. Han siger, at rock er for folk uden rygrad, at alle kan spille sådan noget, hvis bare de kan tre akkorder.

Klassisk musik er det eneste der dur. *(Som far)* At spille et klassisk instrument, det er som at bestige et bjerg, som at bestige verdens højeste bjerg.

FARMOR: Verdens højeste bjerg ligefrem?

KASPER: Det andet musik. Han regner det ikke for noget. Han vil ikke høre tale om det. Det fører ingen steder hen, siger han.

FARMOR: Det vil jeg nu ikke sige. Det din farfar lavede, det førte meget med sig. Han var en habil musiker, men mest af alt *solgte* han musik, sørgede for koncerter og grammofonplader og den slags.

KASPER: Men hvorfor hader far det så??

FARMOR: Det er det vi må finde ud af Kasper.

KASPER: Men hvordan?

FARMOR: Vi er i 50'erne. Jeg mødte farfar. Hold nu helt op, hvor var han flot! Vi kyssede hele tiden.

KASPER: Nå!

FARMOR: Han var så god til at kysse. Og så kørte vi på scooter. *(Hun haster hen til opbevaringskasserne, leder, finder en læderjakke frem)* Den har været farfars.

KASPER: Wow!

FARMOR: Vil du prøve den?

KASPER: Ja! Er du gal?

FARMOR: Måske lidt, men sig det ikke til nogen.

KASPER: Tossede farmor. *(Tager hønsestriktrøjen af og læderjakken på)* Den er sej.

FARMOR: Ja, farfar var sej. Og det var jeg også.

FARMOR finder et tørklæde, binder det om håret, tager et par halvtresser solbriller på.

FARMOR og KASPER stiger op på en imaginær scooter.

FARMOR: Vi kørte på scooter. Jeg styrede, farfar sad bag på. Vi kørte lige ind i alt det nye.

KB hallen. Rockmusikkens tempel. Der var unge mennesker over alt. Vi stod der foran scenen, ventede, ventede spændt. Og så kom de. De var fantastiske! *(Hun begynder at synge nummeret 'Cadillac')*

My baby drove up in a brand new Cadillac

My baby drove up in a brand new Cadillac

KASPER: Det er The Clash.

FARMOR: Nej, det er det nu ikke, det er The Defenders.

KASPER: Det er The Clash. Jeg kan godt spille det.

FARMOR: Kan du?

KASPER: Vil du høre?

FARMOR: Ja det vil jeg meget gerne. Som farfar plejede at sige: Alt det bedste fra gamle dage, vender altid tilbage.

KASPER tager sin guitar frem, spiller Cadillac, FARMOR og KASPER synger sammen. Forspil

My baby drove up in a brand new Cadillac

My baby drove up in a brand new Cadillac

She ain't never coming back

Oh baby oh baby please
Can't you see I'm on my begging knees
Your heart is so cold I'm gonna freeze

Guitar solo.

My baby drove up in a brand new Cadillac
My baby drove up in a brand new Cadillac
Well she ain't never coming back
Baby oh baby please
Can't you see I'm on my begging knees
Your heart is so cold I'm gonna freeze

5. SCENE

KASPER: Du kan jo synge farmor.

FARMOR: Musikken kan ændre verden.

KASPER: Det tror jeg ikke.

FARMOR: Jo da rocken kom til Danmark blev alting anderledes.
Festen ville ingen ende tage. Men så kom politiet. Der blev
slagsmål. Farfar var med i forreste række.

KASPER: Kom farfar op at slås?

FARMOR: Det gjorde han og så kom han i fængsel.

KASPER: Gjorde farfar?!

FARMOR: Det var ikke sjovt, men han kom ud igen, og så tog han kampen op. De skal ikke vinde over musikken.

KASPER: Sådan farfar!

FARMOR: Ja, sådan farfar!

KASPER: Kæmpede du også den gang?

FARMOR: Ja.

Kasper: For hvad?

FARMOR: Jeg kæmpede for det, jeg troede på.

KASPER: Hvad troede du på?

FARMOR: På fred. Hvor er det godt, du kom. Der er så meget vi to skal finde ud af.

FARMOR finder to pandebånd frem, rækker det ene til KASPER. De binder pandebåndene om hovederne. FARMOR finder sin iPhone frem, musik: 'Steppeulvene' Itsi Bitsi.

KASPER: Hvad skal vi nu?

FARMOR: Vi skal til fest. Kan du li' fester?

KASPER: Johh...

FARMOR: Åh 60'erne. 'Love In' i Kongens have. Kærlighed og blomsterbørn.

KASPER: Blomsterbørn?

FARMOR: Hippier. Make love not war.

KASPER: Nåh ja hippier.

FARMOR: Der var den her stemning, når vi samledes. Det var som at træde ind i fredens ark.

KASPER: Hvem er det?

FARMOR: Kan du mærke det?

KASPER: Hvad for noget?

FARMOR: Ulvene...

KASPER: Ulvene?

FARMOR: ... der løber, frie som naturens børn ud over stepperne. Sæt dig her.

KASPER sætter sig, FARMOR sætter sig ved siden af, lukker øjnene.

FARMOR: Prøv at forestille dig musikken strømme ind i kroppen på dig.

KASPER: Hvordan mener du?

FARMOR: Sådan her.

FARMOR laver nogle fagter, trækker vejret dybt ind. KASPER forsøger at gøre det samme.

FARMOR: Vi søgte efter Nirvana.

KASPER: Gjorde I? Fedt! Nirvarna, de er også vildt gode.

FARMOR: Især farfar.

KASPER: Er det rigtigt?

FARMOR: Nirvana, altings ophør og begyndelse, hjemsted for verdensfreden, båret frem på musikkens vinger. Kan du mærke det nu?

KASPER: Narh ikke helt...

FARMOR: Kan du ikke?

KASPER: ahhh...

6. SCENE

FARMOR: Det gør ikke noget. Der er mange andre måder, man kan kæmpe for fred på. (*Slukker for musikken*). Der var jo også protestmarcher. Demonstrationer. Vi var mange. Vi gik arm i arm, farfar og mig og alle de andre. Vi kæmpede mod ødelæggelse, atomvåben, bomber der kunne udslette alt. Gigantiske paddehatteskyer, der spredte skræk og rædsel; usynlig stråling, der sivede ind over alt. Det var det vi kæmpede imod.

KASPER: Krig igen?

FARMOR: Den kolde krig.

KASPER: Var det om vinteren?

FARMOR: Ja... Det var vinter i mange år. De havde bygget en mur. En kæmpe mur ned gennem Europa. Jernmuren, nej jerntæppet. Har du ikke hørt om den? Dem på den ene side var rasende på dem på den anden side af muren. *(Hun stiller sig på den ene side af sengen, Kasper er på den anden)* Nu er jeg dem på østsiden, så kan du være dem på vestsiden. Kan I høre os? I tænker kun på penge. Det er det eneste der betyder noget for jer. Det er kun dem med penge I lytter til. Lede kapitalister!

KASPER: Undskyld.

FARMOR: Det er ikke dig. *(Hun går på den anden side af sengen)* Og hvad med jer selv? I vil bestemme alt over folks liv. I tvinger dem til at leve sådan, som I vil have det. I aflytter deres tanker. Røde kommunistpak! Hvis I ikke gør, som vi siger, så får I bank. Verdensbank!

KASPER: Det er lige som den gang i børnehaven. I sandkassen. Når vi kom op at slås.

FARMOR: Ja... Sådan var det, bare meget værre. De lyttede ikke til hinanden. Vi var bange. Vi var bange for 3. verdenskrig. Vi ville have dem til at lytte. Vi råbte, nej! til den iskolde krig om hvem der havde ret. *(Synger)*

Sig nej, sig nej på dine egne
Og på dine børns og børnebørns vegne
Sig nej til atomkraft

Sig nej, sig nej til falden på halen
For ELSAM og Risø og storkapitalen
Sig nej til atomkraft

Syng med Kasper.

KASPER forsøger at synge med, men opgiver hurtigt igen.

Sig nej, sig nej på dine egne

Og på dine børns og børnebørns vegne

Sig nej til atomkraft

KASPER: Godt Kasper. Når vi er mange nok kan vi forandre verden. I 70'erne, da var vi så mange, at vi blev hørt. Det tror jeg i hvert fald. Hvad er der Kasper?

7. SCENE

KASPER: Hvad har alt det med far at gøre? At I var uvenner, at han ikke kan li' rock og at jeg ikke må nogen ting?

FARMOR: Jeg forsøger at finde ud af det.

KASPER: Ved at råbe? Handler det bare om, hvem der kan råbe højest?

FARMOR: Nej, det gør det ikke. Selvfølgelig ikke.

KASPER: Farmor, der er noget jeg ikke har fortalt dig. Det er fordi her den anden dag så tænkte jeg: Det skal være løgn!

FARMOR: Det er godt at tænke sådan en gang imellem. Det skal være løgn.

KASPER: Vil du hjælpe mig?

FARMOR: Det ved du, jeg vil.

KASPER: Jeg rejser langt væk.

FARMOR: Rejser væk? Jamen Kasper dog.

KASPER: Far og mor skal skilles. Mor er allerede rejst.

FARMOR: Skal de skilles? Det er jeg ked af at høre.

KASPER: Det er jeg også. Men han er selv ude om det. Han er altid så sur. Man må ingenting derhjemme.

KASPER: Jeg tager over til mor.

FARMOR: Over til? Hvor er det?

KASPER: USA.

FARMOR: Er din mor i USA? Mærkeligt, det har hun ikke skrevet.

KASPER: Hun rejste for tre måneder siden. Hun skal være der i to år. Jeg skal besøge hende i alle ferierne. Det er et arbejde hun har fået, så kommer hun tilbage, men det er bare... To år det er lang tid, og der er slet ikke ferier nok. Jeg vil ikke bo hos far mere, og så tænkte jeg, at du kunne følge mig derovre. Til mor.

FARMOR: Til USA?

KASPER: Ja. Vi tager af sted i morgen. Jeg har pas med. I USA er de vilde med rock.

FARMOR: Kasper, det kan jeg ikke.

KASPER: Hvorfor ikke?

FARMOR: Det er for langt væk.

KASPER: Du sagde du ville hjælpe mig.

FARMOR: Man kan ikke tage af sted sådan lige pludselig fra den ene dag til den anden, der er alt for meget, der...

KASPER: *(Afbryder)* Vil du hjælpe, eller vil du ikke?

FARMOR: Det vil jeg da Kasper, men vi bliver nødt til at...

KASPER: *(afbryder)* Godt, så er det en aftale. Tak farmor. Tak! Du er den bedste.

FARMOR: Kasper, hør nu lige her...

KASPER: Jeg vil gerne sove nu.

FARMOR: Kasper, det er ikke fordi jeg ikke vil hjælpe dig.

KASPER: *(Råber)* Jeg vil sove, jeg er træt farmor!

Pause.

FARMOR: Ja. Det kan jeg godt forstå. Det er også meget sent. Lad os gå i seng.

FARMOR begynder at redde sengen til KASPER, hun slukker lamper, KASPER hjælper hende. FARMOR sætter sig over i lænestolen. KASPER forsøger at sove, roder rundt i sengen, ender i fodenden.

KASPER: Farmor vil du ikke sidde lidt hos mig?

FARMOR sætter sig ved siden af KASPER. Han stikker sin hånd frem mod hende, hun tager den.

KASPER: Hvorfor kom i altid op at skændes?

FARMOR: Vi havde ikke lært at lytte til hinanden. Det er sådan krig begynder.

KASPER: Det er som om, der bliver ved med at være krig i al evighed.

FARMOR: Det har du ret i. Det kan godt se sådan ud. Men vi må blive ved for at forsøge at finde ud af det. Vi skal lyttte til hinanden, ellers kan der aldrig blive fred. Man må aldrig holde op med at forsøge.

KASPER: Tror du det hjælper?

FARMOR: Ja. Det gør det.

KASPER: Så giver du ikke op?

FARMOR: Nej.

KASPER: Men det kan du jo egentligt godt. Du kan godt give op nu. Når man bliver gammel, så behøver man ikke at gøre så meget mere.

FARMOR: Jo, det gør man. Sådan noget har ikke noget med alder at gøre.

KASPER: Det er jeg glad for at høre. Får jeg et godnat kram?

FARMOR: Om du gør. Du får ti.

FARMOR *synger lidt af en smuk vuggevise.*

KASPER: *(Nyder sangen)* Jeg er altså ikke noget pattebarn.

FARMOR: Det er du i hvert fald ikke.

KASPER lægger sig til at sove.

8. SCENE

FARMOR sidder lidt og ser på KASPER, stryger ham evt. over håret eller lign. kærlig gestus. Så rejser hun sig, lister over til FAR lampen. KASPER sover ikke, han ser efter hende, betragter hvordan hun forsøger at give FAR lampen et kram. Det er først kejtet og ikke så let, til sidst lykkes det.

FARMOR: *(Til FAR Lampen)* Min skat. Min egen skat.

KASPER: Hvad laver du farmor?

FARMOR: Kasper? Jeg troede du sov?

KASPER: Jeg kunne ikke.

Boom Blasteren begynder at spille 'Kys det nu, det satans liv' (uddrag).

FARMOR: Hvorfor spiller den den der igen?

KASPER hjælper med at slukke Boomblasteren.

KASPER: Sådan.

FARMOR: Tak.

KASPER: Hvem snakkede du med lige før?

FARMOR: Ikke nogen.

KASPER: Det gjorde du. Jeg hørte det selv. Du sagde: Min lille skat.

FARMOR: Kasper, jeg er bange for, at alt det med din far, at det er farfars og min skyld.

KASPER: Farfar er død. Man må ikke tale ondt om de døde.

FARMOR: Det kunne jeg aldrig finde på, men nogen gange, når man ser tilbage, så er det som om man bedre kan se, hvordan det hele hænger sammen.

Din farfar og jeg, vi var så optaget af musikken, af alt det nye. Vi troede ikke, at vi skulle have børn, men så pludselig en dag så kom din far. Han var den kæreste lille unge, vi var lykkelige, vi tog ham med til det hele, til alle festerne, protesterne.

KASPER: Og det kunne far ikke li' eller hvad?

FARMOR: Jo? Eller? Det ved jeg ikke, han var jo så lille den gang. Det var først, da han blev voksen, at han blev vred. Og han blev ikke bare vred, han blev rasende, han råbte meget højt...

KASPER: Det kender jeg godt.

FARMOR: ... skældte og smældte. (som søn) Jeg hader alt det i lavede den gang. I var fuldstændig uansvarlige og ligeglade med alt andet end jer selv! Og så kunne vi børn stå alene ude i mørket og se på.

KASPER: Råbte han det?

FARMOR: Ja.

KASPER: Det lyder ikke rart. At være lille og stå alene i mørket.

FARMOR: Det var lige før, at han pakkede alle sine 23 jakkesæt og flyttede hjemmefra. Det var i 80'erne. Det var en grim tid. Hård og kantet. Det er en tid, jeg springer over. Jerntæppet faldt. Men ellers er der ingenting fra 80'erne, der er værd at gemme på.

KASPER: Jo

FARMOR: Hvad mener du? Du var ikke en gang født på det tidspunkt.

KASPER: 80'erne var vigtige. De var skyld i, at Nirvana opstod.

FARMOR: Nej, det er nu ikke helt rigtigt. Nirvana, det er meget tidligere.

KASPER: Det er ikke tidligere. Det er grungen farmor.

FARMOR: Grunge?

KASPER: Ja! Og det var på grund af 80'erne. Det er rigtigt. Jeg har selv læst det. Grunge er en musikgenre for alternativ rock inspireret af hardcore, heavy metal og indie. Genren blev til som en reaktion på popmusikken i slutningen af 1980'erne. Blandt de største grungebands hører Pearl Jam, Nirvana, Alice in Chains, Sound Garden og Foo Fighters. (*Viser telefonen frem*) Se!

FARMOR: Hold da op som du kan.

KASPER: Ja selvfølgelig!

FARMOR: Grunge, siger du?

KASPER: Det er det bedste. Jeg tror, det måske er det samme som du snakkede om før, det med ulvene og stepperne, den gang vi skulle sidde sådan her. *(Han viser hvordan de sad før, da de havde pandebånd på)* Det går ligesom ind i en. Du skal høre det. *(Han finder 'Smells like teen spirit' med Nirvana frem på mobilen. FARMOR og KASPER taler hen over musikken)*

FARMOR: Det er sørme...!

KASPER: Prøv at forestille dig musikken strømme ind i kroppen. Sådan her. *(Han begynder at bevæge overkroppen frem og tilbage til musikken)* Kan du mærke det?

FARMOR: Narhhh...

KASPER: Kan du ikke?

FARMOR: Ikke rigtigt.

KASPER: Bare gør ligesom mig.

KASPER rokker frem og tilbage, FARMOR forsøger.

KASPER: Er det ikke fedt?

FARMOR: Joh...

KASPER mimer, at han er Nirvana. FARMOR forsøger at gøre som KASPER, hopper rundt, spiller luft guitar, trommer, rokker frem og

tilbage med overkroppen, headbanger. Hun bliver pludselig svimmel, KASPER hjælper hende hen til stolen.

FARMOR: Det var... Der er sørme...? Kraft i den musik. Var det Nirvana du sagde, de hed?

KASPER: Ja.

FARMOR: Og de er fra 90'erne?

KASPER: Næmlich. Alt det gode fra gamle dage, vender tilbage på et tidspunkt. Var det ikke det farfar sagde?

FARMOR: Jo, det var det.

KASPER: Jeg elsker 80'erne og 90'erne. Gør du ikke også det nu? Bare en lille smule?

FARMOR: Jo, en lille smule så. Der skete i hvert fald en god ting. Du blev født. Verdens dejligste unge.

KASPER: Mig?

FARMOR: Dig.

KASPER: *(Griner)* Skørt.

FARMOR: Nu tror jeg at du skal sove.

KASPER: Jeg tror også, at du hellere må sove farmor, vi skal jo af sted i morgen. Godnat.

KASPER *ruller sig sammen, falder i søvn. FARMOR finder billedet af farfar frem.*

FARMOR: Hvad har jeg dog rodet mig ud i? USA!? Det kan man ikke. Man kan ikke bare tage ud i lufthaven og købe billetter og så...? Man skal da også ha' forsikring og visum og..

Jeg må ringe til hans mor, hun må hjælpe, hun må... Nej hun har prøvet.

Svend, hvordan er det kommet så vidt? Drengen er jo ulykkelig. Vi skulle have forsøgt noget mere, mens tid var. Med vores dreng. Vores lille dreng. Arhhh, jeg kan ikke hitte rundt i det!

(Pause)

Jeg kunne selvfølgelig prøve at... *(Mimer/arrangerer som med fars morgenritual eller Jernmuren, hvor Øst og Vest skændes)*

Kasper er her. Ulykkelig. Han vil til USA.

Og derovre, der er hans far, vores søn. Han er stadig vred. Jeg skulle have gjort noget ved det. Vi skulle ikke ha' ladet den gamle ufred fortsætte på den måde. Jeg skulle ikke ha' ladet den gamle ufred fortsætte på den måde.

Men Kasper, han trænger sådan til sin mor, men...

Alarmen i FARMORS iPhonen ringer.

9. SCENE

FARMOR vækker KASPER.

FARMOR: Kasper?

KASPER: Hej farmor. Er det morgen?

FARMOR: Ja, min skat.

KASPER: Go' morgen farmor.

FARMOR: Klokken er halv 6. Vi skal ringe til din far.

KASPER: Det havde jeg helt glemt.

FARMOR: Vi aftalte at ringe halv 6.

KASPER: Men kan vi ikke pakke først, og gøre det hele klar til USA ellers når han bare at komme og hente mig.

FARMOR: Kasper, jeg kan ikke tage af sted.

KASPER: Hva'? Men...? Du lovede!

FARMOR: Det går ikke.

KASPER: Jo, det gør. Det går.

FARMOR: Nej.

KASPER: Men så passede det jo ikke, det du sagde. Om at man ikke må holde op med at lede. Så har du givet op. Så kæmper du ikke for fred mere.

FARMOR: Jo, jeg gør, men man kan bare ikke...

KASPER: (*Afbryder*) Du sagde selv, at det mindste man kan gøre, det er at forsøge at holde fast i det, man tror på.

FARMOR: Kasper, det er ikke den rigtige måde...

KASPER: Jeg holder fast! Jeg vil se min mor, jeg vil spille rock, og jeg skal afsted. *(Han stormer ud)*

FARMOR: Stop!

KASPER: Hvad?!!

FARMOR: Vi gør det. Jeg skal nok tage med dig hele vejen. Vi forsøger.

KASPER: Yes farmor!

FARMOR: Og når vi kommer ud i lufthavnen så ringer jeg til din far. Man kan ikke springe noget over.

KASPER: Jaja kom nu farmor. *(Han suser rundt, samlet sit tøj, pakker sine ting sammen)*

EPILOG

KASPER: Sådan var min farmor. Hun hjalp mig. Hun hjalp mig den gang. Ja, hun hjalp faktisk os alle sammen. *(Synger)*

Jeg tænkte, nå, men det er så livet
sådan ser det altså ud
lidt krøllet, sammenbidt og gennemblødt
og helt almindeligt

Der er nogen chancer, som man selv kan ta
og flytte rundt med hvis man synes
lidt op og ned, du ved, man klarer sig

åh, Gud hvor åndssvagt

Kys det nu, det satans liv
grib det, fang det før det er forbi

Og bedst som livet lige gik så godt
og bilen næsten var betalt
kom du og krævede mit hjerteblod
og intet mindre

Jeg tænkte, nå, er det nu rigtig klogt
måske en smule for moderne
jeg har jo, jeg skal lige, og vent dog lidt
åh, Gud hvor åndsvagt

Kys det nu det satans liv
grib det, fang det før det er forbi

Kys mig nu godnat, farvel
gå, nej ta' og bliv alligevel